

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichtshof (Rakousko) dne
15. prosince 2016 – Khadija Jafari, Zainab Jafari**

(Věc C-646/16)

(2017/C 053/30)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichtshof

Účastníci původního řízení

Navrhovatelky v řízení o opravném prostředku „Revision“: Khadija Jafari, Zainab Jafari

Žalovaný orgán: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Předběžné otázky

1. Je třeba při výkladu čl. 2 písm. m), článků 12 a 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013⁽¹⁾ ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění), dále jen zkráceně „nařízení Dublin III“, zohlednit další právní akty, které souvisejí s nařízením Dublin III, anebo je mu třeba přikládat samostatný význam?
2. Pro případ, že ustanovení nařízení Dublin III je třeba vykládat nezávisle na jiných právních aktech:

- a) Je třeba za podmínek případů v původním řízení, které se vyznačují tím, že spadají do doby, v níž se vnitrostátní orgány nejvíce zasažených států potýkaly s mimořádně vysokým počtem osob dožadujících se průjezdu přes jejich území, považovat fakticky strpěný vstup ze strany určitého členského státu na jeho území, který měl sloužit pouze pro účely průjezdu tímto členským státem a k podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, za „vízum“ ve smyslu čl. 2 písm. m) a článku 12 nařízení Dublin III?

V případě kladné odpovědi na otázku 2 písm. a):

- b) Je třeba mít s ohledem na faktické strpění vstupu za účelem průjezdu za to, že „vízum“ po vycestování z dotyčného členského státu pozbylo platnost?
- c) Je třeba s ohledem na faktické strpění vstupu za účelem průjezdu vycházet z toho, že „vízum“ zůstává v platnosti, pokud k vycestování z dotyčného členského státu ještě nedošlo, nebo pozbývá „vízum“ platnosti, bez ohledu na skutečnost, že nedošlo k vycestování, k okamžiku, ve kterém žadatel definitivně ustoupí od svého záměru vycestovat do jiného členského státu?
- d) Znamená skutečnost, že žadatel opustí svůj záměr vycestovat do původně zamýšleného členského státu, že po udělení „víza“ došlo ke spáchání podvodu ve smyslu čl. 12 odst. 5 nařízení Dublin III, takže členský stát, který „vízum“ vydal, není příslušný?

V případě, že bude na otázku 2 písm. a) odpovězeno záporně:

- e) Je třeba obrát, že „žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země“, obsažený v čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III, vykládat tak, že za uvedených zvláštních okolností případů v původním řízení nedošlo k nedovolenému překročení vnější hranice?
3. Pro případ, že při výkladu ustanovení nařízení Dublin III je třeba přihlížet k dalším právním aktům:

- a) Je třeba pro posouzení, zda došlo k „nedovolenému překročení“ hranice ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III, zohlednit zejména to, zda jsou splněny podmínky pro vstup podle Schengenského hraničního kodexu – a především podle článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ⁽²⁾ ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob, jenž je s ohledem na dobu, kdy ke vstupu došlo, relevantní pro případy v původním řízení?

V případě záporné odpovědi na otázku 3 písm. a):

- b) Jaká ustanovení unijního práva musí být obzvláště zohledněna při posouzení, zda došlo k „nedovolenému překročení“ hranice ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III?

V případě kladné odpovědi na otázku 3 písm. a):

- c) Je třeba za podmínek případů v původním řízení, které se vyznačují tím, že spadají do doby, v níž se vnitrostátní orgány nejvíce zasažených států, potýkaly s mimořádně vysokým počtem osob dožadujících se průjezdu přes jejich území, považovat fakticky strpěný vstup ze strany určitého členského státu na jeho území, který měl sloužit pouze pro účely průjezdu tímto členským státem a k podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a k němuž došlo bez jakéhokoli posouzení okolností každého jednotlivého případu, za povolení ke vstupu ve smyslu čl. 5 odst. 4 písm. c) schengenského hraničního kodexu?

V případě kladné odpovědi na otázky 3 písm. a) a písm. c):

- d) Znamená povolení ke vstupu podle čl. 5 odst. 4 písm. c) Schengenského hraničního kodexu, že se jedná o povolení, které je srovnatelné s vízem ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu, a tedy o „vízum“ ve smyslu článku 2 písm. m) nařízení Dublin III, takže při použití ustanovení pro určení příslušného členského státu podle nařízení Dublin III je třeba zohlednit také jeho článek 12?

Pokud je třeba na otázky 3 písm. a), písm. c) a písm. d) odpovědět kladně:

- e) Je třeba mít s ohledem na faktické strpění vstupu za účelem průjezdu za to, že „vízum“ po vycestování z dotyčného členského státu pozbylo platnost?
- f) Je třeba s ohledem na faktické strpění vstupu za účelem průjezdu vycházet z toho, že „vízum“ zůstává v platnosti, pokud k vycestování z dotyčného členského státu ještě nedošlo, nebo pozbývá „vízum“ platnosti, bez ohledu na skutečnost, že nedošlo k vycestování, k okamžiku, ve kterém žadatel definitivně ustoupí od svého záměru vycestovat do jiného členského státu?
- g) Vede skutečnost, že žadatel opustí svůj záměr vycestovat do původně zamýšleného členského státu, k tomu, že po udělení „víza“ došlo ke spáchání podvodu ve smyslu čl. 12 odst. 5 nařízení Dublin III, takže členský stát, který „vízum“ vydal, není příslušný?

Pokud je třeba na otázky 3 písm. a) a písm. c) odpovědět kladně, avšak na otázku 3 písm. d) záporně:

- h) Je třeba obrát, že „žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země“ obsažený v čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III vykládat tak, že za uvedených zvláštních okolností případů v původním řízení nelze překročení hranice, které je nutné kvalifikovat jako povolení ke vstupu ve smyslu čl. 5 odst. 4 písm. c) Schengenského hraničního kodexu, považovat za nedovolené překročení vnější hranice?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 180, s. 31.

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.